

NIEUWE GENERATIE

In deze rubriek komt de nieuwe generatie aan het woord. Hoe kijken zij naar het bedrijf? Wat is nodig om het bedrijf te laten voortbestaan? Hoe denken zij op hun beurt aan de volgende generatie?

Lisanne: "Ik vind het een eer dat ze de boerderij aan mij toevertrouwen."

'Ik mag graag de touwtjes in handen hebben'

Lisanne Fikkert runt met haar ouders in het Drentse Bruntinge een melkveebedrijf met driehonderd melk-koeien en tweehonderd stuks jongvee. Een flinke klus, weet Lisanne. "Maar we hebben hier thuis de mentaliteit van aanpakken."

Het idee was dat Lisanne (22) na haar studie Financiële dienstverlening agrarisch een baan buitenshuis zou gaan zoeken. Maar dat liep even anders, want na haar studie wilde ze eerst een tijdje op de boerderij werken. "En dat beviel zo goed, dat ik er ben blijven hangen", glimlacht Lisanne. De passie voor koeien was er van jongs af aan. "Vanaf mijn zesde liep ik al mee op de boerderij. Als mijn lievelingskoe moest kalven, was ik daar altijd bij. Vanaf mijn zestiende ging ik meer taken oppakken en groeide mijn liefde voor koeien nog meer. Ik zeg wel eens: ik heb driehonderd kinderen. Dat klinkt wat raar, maar ik herken ze allemaal. Koeien liggen mij nauw aan het hart."

Aanpakkers

Na het melken en een ochtendronkje met schoonmaken van de ligboxen en

koecontroles gaat de vader van Lisanne op pad als agrarisch makelaar. "Dan ben ik verantwoordelijk voor wat er op de boerderij gebeurt. Ik vind het een eer dat ze de boerderij aan mij toevertrouwen." Ze heeft wel steun van haar moeder en enkele personeelsleden. In die verantwoordelijke rol voelt ze zich als een vis in het water. "Ik mag graag de touwtjes in handen hebben. En 's avond aan de keukentafel spreken we samen vaak de dag nog even door." Daarnaast heeft Lisanne een grote passie voor de fokkerij. "Ik zoek de juiste stieren bij de koeien en kan zelf insemineren. Ik geniet van een perfecte koe, met de juiste benen, sterke uiers, kortom een robuuste koe die niet vaak ziek is en lang meegaat. Sinds vorig jaar doen we mee aan regionale keuringen. Mijn opa was ook een fokkerij fanaat.

Hij is tien jaar niet meer bij ons, maar ik heb de genen en passie van mijn opa."

Perfectionistisch

Ze ziet haar toekomst positief tegemoet. "Kop d'r veur", zeggen ze bij ons in Drenthe." Op termijn wil ze haar werk op de boerderij combineren met een baan als agrarisch makelaar of adviseur. Haar ideale bedrijf hoeft niet persé nog verder te groeien. "Ik ben perfectionistisch en wat ik doe, wil ik goed doen. Niet door nog meer koeien te kopen, maar door meer aandacht te besteden aan de koeien die we hebben." Binnen enkele jaren hoopt ze toe te treden tot de maatschap. Ze gaat wonen op de locatie waar het jongvee staat. "Daar hebben we een huis laten bouwen. Mijn oma woont daar al en ik word haar buurvrouw." Ze merkt ook dat steeds meer boerinnen het bedrijf van hun ouders overnemen. "De maatschappij verandert, steeds meer vrouwen kiezen voor dit vak. Vroeger was dat wel anders. Ik weet nog goed toen mijn opa nog leefde, hij tegen mij zei: een vrouw moet geen boer worden. Ik had hem graag willen laten zien wat ik nu heb bereikt. Dan was hij supertrots geweest."